

Dlaczego chrześcijanie powinni zachowywać Prawo (Część 49) — Świątynia Nowego Przymierza

15 kwietnia 2024 r.

Tekst polski: Gorzowskie Centrum Biblijne

09 stycznia 2026

Przekłady: BP i BT lub tłumaczenie własne.

Błogosławieństwa dla wszystkich. Witajcie w 49. odcinku serii *Dlaczego chrześcijanie powinni zachowywać Prawo*. Obecnie zagłębiamy się w temat Nowego Przymierza. Przyglądamy się temu, czym jest Nowe Przymierze oraz jakie są różnice pomiędzy Starym Przymierzem a Nowym Przymierzem. Są to kwestie kluczowe dla całej dyskusji na temat tego, dlaczego chrześcijanie mieliby zachowywać Prawo. Istnieje wiele elementów, które muszą zostać ze sobą połączone, a jednym z najbardziej krytycznych elementów całej układanki jest właśnie omówienie Nowego Przymierza oraz różnic pomiędzy Nowym a Starym Przymierzem.

Jak dotąd zidentyfikowaliśmy dwie wyraźne różnice pomiędzy Starym a Nowym Przymierzem. Pierwszą z nich jest to, że Prawo Boga było kiedyś zapisane na kamiennych tablicach i przechowywane w Miejsu Najświętszym w fizycznej świątyni w Jerozolimie. Dzisiaj to Prawo zostało przeniesione. Ma nowy dom — w naszych sercach i w naszych umysłach.

Drugą niezwykle istotną różnicą jest system ofiarniczy. W Starym Przymierzu system ofiarniczy opierał się na krwi byków, kozłów oraz na popiele jałówki, natomiast w Nowym Przymierzu jest to krew Jezusa. To, co Jezus uczynił na krzyżu, było jedną ofiarą za grzech na całą wieczność, a dzięki Niemu jesteśmy przebaczeni, odkupieni i zbawieni.

Dzisiaj chcę omówić trzecią różnicę. Ma ona bezpośredni związek zarówno z Prawem, jak i z systemem ofiarniczym. Chcę przeczytać fragment z Ewangelii Jana. W tej Ewangelii Jezus rozmawiał z kobietą samarytańską, a ona powiedziała Mu coś bardzo interesującego, co wywołało jeszcze bardziej interesującą odpowiedź.

Ewangelia Jana 4:20a —

„Nasi ojcowie oddawali cześć na tej górze”. (TW)

Samarytanie wierzyli, że zostali powołani przez Boga do oddawania Mu czci na górze Garizim. Wierzyli tak dlatego, że w Księdze Powtórzonego Prawa dzieci Izraela zostały pouczone, iż gdy Bóg wprowadzi ich do ziemi, mają ogłosić błogosławieństwo na górze Garizim, a przekleństwo na górze Ebal (Powtórzonego Prawa 11). Na tej podstawie

Samarytanie doszli do wniosku, że to właśnie na górze Garizim powinni oddawać cześć Bogu.

Doszli do tego wniosku, ponieważ nie przyjęli objawienia progresywnego, co oznacza, że nie uznawali żadnego proroka, który pojawił się po Mojżeszu. Ich Pismem była wyłącznie Tora. Nie akceptowali żadnych ksiąg Biblii, które powstały później. Odrzucili je i wierzyli jedynie w Prawo. Posiadam egzemplarz Samarytańskiego Pięcioksięgu. Nawet do dziś Samarytanie zachowali Prawo w takim stopniu, że jest ono niemal słowo w słowo zgodne z tym, co mamy w naszych Bibliach. To naprawdę niezwykle, ale to tylko dygresja. Wróćmy do słów kobiety.

Ewangelia Jana 4:20 —

„Nasi ojcowie oddawali cześć na tej górze, a wy, Żydzi, mówicie, że w Jerozolimie jest miejsce, gdzie należy oddawać cześć” (TW).

Żydzi mieli rację. Jerozolima (Jeruszałaim) była miejscem, które Bóg wybrał, aby zbudować w nim swoją fizyczną świątynię jako centrum oddawania czci, tak aby wszyscy ludzie mogli przychodzić do Jego domu i oddawać Mu cześć.

Ewangelia Jana 4:21 —

Jezus powiedział do niej: „Niewiasto, uwierz Mi, nadchodzi godzina, gdy ani na tej górze (Garizim), ani w Jerozolimie nie będziecie czcili Ojca” (TW).

To, co powiedział Jezus, było radykalne. Jezus zapowiedział zniszczenie świątyni oraz wprowadzenie Nowego Przymierza.

Ewangelia Jana 4:23 —

Jezus kontynuował: „Lecz nadchodzi godzina i teraz już jest, gdy prawdziwi czciciele będą czcić Ojca w duchu i w prawdzie; bo i Ojciec takich szuka, którzy by Go czcili” (TW).

Zwróć uwagę, że Jezus powiedział: „nadchodzi godzina i teraz już jest”. Oznacza to, że już teraz nadszedł czas, w którym ludzie pragnący oddawać cześć Bogu Izraela i iść za Nim będą to czynić w duchu i w prawdzie. Takie jest serce Ojca.

To radykalnie zmienia zasady gry. W Starym Przymierzu należało iść do domu Jahwe — domu modlitwy, ofiary i oddawania czci. W pierwszym wieku, chociaż Żydzi byli rozproszeni po całym świecie, nadal pielgrzymowali do Jerozolimy, aby składać ofiary, oddawać cześć i okazywać Bogu hołd. Jednak wraz z ustanowieniem Nowego Przymierza i usunięciem świątyni, to my staliśmy się świątynią Jahwe. Jest to zmiana o ogromnym znaczeniu.

1 List do Koryntian 3:16 —

Paweł powiedział: „Czyż nie wiecie, że jesteście świątynią Boga i że Duch Boga mieszka w was?” (TW).

Nigdy nie usłyszałbyś, aby jakikolwiek Żyd powiedział do poganina: „Jesteś świętym domem Boga, świętym domem oddawania czci, w którym sam Bóg i obecność Jego chwały (Szekina) zamieszkuje”. Zanim Ewangelia Jezusa wyszła na świat, żaden Żyd nie rozważałby wypowiedzenia czegoś tak całkowicie nie do pomyślenia.

Lecz gdy żydowski Mesjasz, Jezus, oddał swoje życie i trzeciego dnia zmartwychwstał, Nowe Przymierze zostało ustanowione, a świat stanął na głowie. Wydarzyły się rzeczy radykalne i nastąpiło wielkie poruszenie. Gdy przeszliśmy ze Starego Przymierza do Nowego Przymierza, Prawo weszło do nas, ponieważ to my jesteśmy świątynią Boga. Po tylu latach bycia chrześcijaninem nadal trudno mi pojąć, że skoro jestem jedynie prochem, to kim jestem, aby Bóg miał zamieszkać w moim sercu. Nie potrafię ubrać tego piękna w słowa. To przekracza wszelki opis.

Ewangelia Jana 14:23 —

Postuchaj słów Jezusa: „Jezus odpowiedział i rzekł do niego: Jeśli kto Mnie miłuje, będzie zachowywał moje słowo, a Ojciec mój umiłuje go, i przyjdziemy do niego, i u niego zamieszkamy” (TW).

Błogostawiony Ojciec chwały i Jego Syn, Jezus, jako jedno (echad) w Duchu, przychodzą i czynią swoje mieszkanie w naszych sercach. To łamało mnie i uniało na tak wielu poziomach. Jeśli chodzi o relację z Bogiem, Nowe Przymierze jest bezcenne i pod każdym względem przewyższa Stare Przymierze.

2 List do Koryntian 6:16 —

„Co łączy świątynię Boga z bożkami? My bowiem jesteśmy świątynią Boga żywego”. Aby to udowodnić, Paweł sięgnął głęboko do Tory (Prawa), do Księgi Kapłańskiej, i wydobyl z niej to proroctwo, które było sercem Boga: „Zamieszkam wśród nich i pomiędzy nimi będę się przechadzał, i będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem.” (BP).

To prowadzi nas z powrotem do **Księgi Wyjścia 25:8** —

„I niech uczynią Mi świątynię (wə'āšū li miqdāš wəšākantî bəṭōwḵām), abym mógł zamieszkać pośród nich”. (TW)

Bóg polecił im zbudować fizyczne sanktuarium, lecz ostatecznie — jakie było serce Boga? Domem, w którym pragnął zamieszkać, były nasze serca.

Na zakończenie spójrzmy na **Księgę Ezechiela 11:16** —

„Dlatego powiedz: Tak mówi Jahwe: Chociaż rozproszyłem ich daleko między narodami i rozrzuciłem ich po krajach, jednak będę im małą świątynią (ləmiqdāš mə‘at-) w krajach, do których przybyli” (TW).

Bóg rozproszył swój lud na cztery krańce ziemi, a mimo to powiedział: „będę im małą świątynią”. Jak w rzeczywistości to proroctwo się wypełniło? Wypełniło się przez to, że Bóg wylał swojego Ducha na wszelkie ciało, a Jego synowie i córki zaczęli prorokować. Bóg zamieszkał w naszych sercach i umysłach.

Jakże chwalebnym i potężnym Bogiem jest Ten, któremu służymy — Bóg, który tak bardzo nas kocha i pragnie być z nami. Nie potrafię wyrazić słowami, jak bardzo jestem wdzięczny, że Jezus był posłuszny Ojcu i oddał za nas swoje życie.

Niech Pan Jezus błogosławi cię i strzeże.

KONIEC ODCINKA 49